

Slova se lísají ke skutečnosti docela tělesně a rozkošnickya jejich touha ještě vazčěji přilnout k přesnému významu se paradoxně smeká v agnostické rozplynutí se v něm. "Dívej jak mu ten brgul chutná..." Slova natěsno natlačena k hmotám zvrhají se radostně do všepohlující (i všerodivé) *citoslovečnosti*: vplynout zpět do šumu, jenž měl být zpočátku popsán. Koloběh znovu uzavřený.

"S odleskem rodného *prso prsa*" - nikdy se nedozvíme, co je anebo byl prsopr (či prsoprso), kde se tu vzal (či vzalo). Avšak stačí nám chutnat tu komicky monstrózní, do sebe vhnětenou mateřskost - a spolu s ní i básnikovo zabýčené předsevzetí sdílet rajske krajnosti smyslu, jazyka i lidského obcování, jeho odhodlání k existenciální intimitě plné nerozšifrovaných, svým tónem však tak důvěrně známých nápovědí privátních nýtů a dobrodružství.